

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

Apostladagen

”Sänd mig”

Jer 1:4-10

Rom 16:1-7

Mark 3:7-19

Ps: 59, 62, 61, 419

Paulus skriver brev till församlingen i Rom. Han har ännu inte varit i staden men planerar att ta sig dit och då vill han etablera en god kontakt med de kristna som redan är där. På den tiden så var Rom själva navet för hela den då kända världen. Allt av intresse skedde där. Möjligen skulle man kunna jämföra med New York idag, men det räcker ändå inte, Rom dominerade ändå mer den tidens politiska och ekonomiska agenda. Så då förstår vi varför den strategiskt tänkande Paulus såg det som så viktigt att etablera den kristna kyrkan där.

Det väldiga Colosseum stod i centrum som själva symbolen för kejsardömetts makt och dominans. Och i skuggan av Colosseum så hukade alltså en liten kristen församling som förmodligen knappt märktes i stadens brus. Paulus räknar upp en del namn i brevet, personer som var kända av honom. Hälsa Prisca och Aquila, skriver han bland annat. Förmodligen obetydliga personer i den väldiga staden.

Men hur är det då idag när man besöker staden. Ja, kejsare, imperium och senat är döda och begravda sedan länge. Delar av Colosseum är i ruiner och det är som forntidsintresserade turister som vi besöker staden av den anledningen.

Men den där obetydliga husförsamlingen som Paulus skrev brev till, som samlades i någons källarlokal, ja nu är det istället den som helt och hållet präglar Rom. Den som efter 2000 år, fortfarande är levande och i allra högsta grad verksam är inte kejsaren av Rom utan biskopen av Rom.

Det visade sig alltså att kyrkan var byggd på stabilare grund än det romerska imperiet. Grunden för kyrkan är apostlarna, de tolv som Jesus valde ut. Vår kyrka är apostolisk, den går tillbaka i en obruten kedja till apostlarna och Kristus själv, det vi kallar den apostoliska traditionen. Och vi är kallade att leva i apostlarnas efterföljd och föra traditionen vidare. Världens imperier kommer och går, efter romarriket har det varit det ena efter det andra som har blomstrat men sen vissnat ner och dött. Men Kristi kyrka består.

Apostel betyder utsänd eller sändebud. Motsvarande hebreiskt ord användes om ombud med fullmakt att företräda en annan person i till exempel affärer. När apostlarna förkunnar så gör de det på Kristi vägnar. Ibland stöter man på den uppfattning att det viktigaste i bibeln är vad Jesus säger i evangelierna, det väger tyngre än Paulus och de andra apostlarnas brev. Men så skulle alltså inte Jesus ha sett på saken. Det var Jesus själv som kallade och sände ut apostlarna. Avvisar man apostlarna så avvisar man även den som sänt dem. I Matt 10:46 så säger han ”Den som tar emot er, tar emot mig”.

En tidig sammanfattning av hur kyrkan växte fram finns i apostlagärningarnas inledning: de höll fast vid apostlarnas undervisning. Det går alltså inte att hoppa över apostlarna och bygga en kristendom direkt på Jesus. Det är värt att notera att Jesus aldrig skrev en bok. Annars hade han ju kunnat göra det, och sen hade inga fler böcker behövt skrivas. Men när vi läser om Jesus så är det apostlarnas undervisning som vi tar del av.

Apostlarna är en avgränsad grupp. Matteus, Markus och Lukas räknar alla upp deras namn. När Judas föll ifrån så tillkom Matteus. Och Paulus fick sin kallelse sist av alla, efter Jesu uppståndelse. ”Han utsåg tolv” skriver Markus. Ordagrant så står det att han *gjorde* tolv. Det som sker nu är något nytt, en nystart för Guds folk. Tolvtalet är symboliskt, det symboliserar Israels tolv stammar, kyrkan är det nya Israel.

Men även om apostlarnas tid var då så har kyrkans apostolicitet gått vidare i arv, generation efter generation. I den nicenska trosbekännelsen så bekänner vi att vi tillhör en apostolisk kyrka. Att kyrkan är apostolisk betyder att vi fortsätter att förvalta apostlarnas undervisning, den som man i apostlagärningarna höll fast vid. Kyrkans apostoliska karaktär handlar om dess utsträckning i tiden, den sätter oss i förbindelse med apostlarnas tro, allt ifrån Petri bekännelse: du är Messias, den levande Gudens son. Kristi budskap har kontinuerligt förts vidare genom årtusendena, med det apostoliska ämbetet som förvaltare. Och den kyrka som inte håller sig till den apostoliska traditionen riskerar att bli en parentes i historien. Det är bara genom att vara en del av kedjan som vi har kontakten bakåt, till apostlarna och till Kristus själv. Skär vi av rötterna så vissnar vi snart.

Jesus utsåg alltså tolv som han skickade ut att predika och ha makt att driva ut demoner. Han utser människor att föra verket vidare. Nu har turen kommit till oss att fortsätta verket. Apostlarnas uppdrag upphörde inte med den siste apostelns död. Uppdraget har gått vidare genom generationerna och nu är det vi som är bärare av det.

Kanske vi tänker att uppdraget är oss övermäktigt. Vi bävar inför tanken att det ankommer på oss att inte bli den sista länken i kedjan. I likhet med profeten Jeremia vill vi helst slippa uppdraget och kommer med undanflykter. Vi är ju hela tiden en generation från kyrkans död. Och visst blir uppdraget oss övermäktigt. Om vi glömmer den som har sänt oss. Om vi går i eget namn och gör oss till ombud för oss själva.

Jag tror att det viktigaste att tänka på för att vi inte ska bli den sista länken i kedjan är att inte försöka vara den förste. Att inte bygga en kyrka efter eget huvud och hoppa över den apostoliska successionen. Står vi i kontakt med länkarna bakåt i tiden finns de också hopp framåt i tiden.

Kyrkan, vars huvud är Kristus själv, är ingen organisation som andra, utan en ny gemenskap som sträcker ut sig mot alla människor och vill inlemma dem i denna gemenskap med Gud och varandra. Till det yttre liknar hon en mänsklig organisation, men inuti så lever Guds rikes frälsande kraft.

Det är en nåd att få tillöra kyrkan, att få vila i apostlarnas tro, vandra i deras spår och få ingå i denna gemenskap genom tid och rum.